

Muséumet är inhytt i en före detta industribyggnad. Larmet inkom via det automatiska brandlarmet. När räddningspersonalen anländer, klockan 21.57, möts man av en rökfylld verkstadslokal. Ur en plåtburk, placerad mellan ett par träbord på verkstadsgolvet, ryker det rejält. Plåtburken innehåller trasor, vilka glöder och som genererar rökgaserna vilka är på väg att fylla hela lokalen. Burken lämpas på utsidan, varpå lokalen ventileras med hjälp av högtrycksfläkten. Förutom brandröken, vilken snabbt vädrades ut, och de brända trasorna, drabbades inte anläggningen av några större skador. Brandlarmet tjänade väl sitt syfte, och det hela stannade vid ett tillbud. Under dagen hade man lackat några bord, och trasor med upptorkat lack placerades i burken. Här handlar det helt klart om en självantändningsprocess, vilken utvecklats under ett antal timmar.

Vad lacken innehöll för komponenter var inte lätt att avgöra, en tydlig svensk innehållsdeklaration saknades. Fanns det linolja, eller möjligen sickativer (snabbtorkare) i lacken? Varudeklarationen fanns återgiven på burkettiketten på ett flertal språk, franska, engelska, tyska och spanska, vilket naturligtvis behärskas av varje anställd på muséet...! Att innehållet har en tendens att självantända, uppsuget i trasor och dylikt., framgår av en mycket otydlig svensk text på burklocket. En så viktig information skall naturligtvis mycket tydligt framgå på den aktuella etiketten, på svenska! På burkens lock återfinns detta viktiga meddelande, dock så bortnött att texten blir omöjlig att utläsa. Dessvärre är det nog så idag att många människor är totalt ovetande om självantändningsproblematiken.

Bränder och tillbud blir allt mer vanligt i samband med hantering av linoljebaserade produkter. Oftast är det folks brist på denna uråldriga kunskap som leder till sådana bränder. Under flera år har ju dessa linoljebaserade produkter varit mindre förekommande i målarsammanhang. Dessutom framgår det inte alltid, som just i detta fall, av varans innehållsbeskrivning vad som ingår. Dessbättre lades trasorna i plåtburken och inte i de sopsäckar som stod i verkstaden, vilket ju hade varit ett betydligt sämre utgångsläge!

I samband med platsundersökningen passade brandinspektören på att informera personalen om dörrstängarens funktion. Personalen var osäker på hur dörren skulle fungera vid en eventuell brand, skulle den verkligen stänga och hålla brandgaserna borta. Dörrstängaren är naturligtvis anpassad så att den, trots ett brandgastryck, skall sluta tätt. Dörren hade i detta fall ingen låskolv. Brandlarmet har åter på ett förtjänstfullt sätt fyllt sin funktion, och muséumet har inte drabbats något nämnvärt, rökutvecklingen till trots, således en riktig Happy-Fire.

